

Trụ sở 33, là một tòa biệt thự nguy nga mới cất xong ở cuối con đường hẻm đất đỏ gần Thất lương. Chủ nhân là một gia đình quân nhân Tây phương. Vợ con chủ nhân về nước nghỉ mát nên khu nhà trở nên vắng vẻ. Chủ nhân lại phục vụ ở Pakse, thỉnh thoảng mới về, và mỗi khi về lại xuống Đồng Pha lan hú hí suốt ngày đêm. Biệt thự bỏ trống này được Trần Chương dùng làm trụ sở bí mật.

Trần Chương nốc một hợp vốt-ka thơm phức. Nếu chủ nhân tòa nhà sang trọng kia khám phá ra những việc mà Trần Chương đã làm và sẽ làm trong căn phòng căng riềm màu xanh lá cây trên lầu thì chắc chắn phải ngắt đi vì sưng sốt và tức tối.

Ngoài sân sứ quán Bắc Việt, chiếc xe hơi đặc biệt của đại tá Trần Chương vừa được rửa máy.

Tài xế mặc đồng phục cò kìn khúm núm mở sẵn cửa sau cho Trần Chương trèo lên.

Trong khi ấy, thành phố Vạn tượng đã đóng cửa kín mít để ngủ một giấc trưa thỏa thích.

xXx

Văn Bình nheo mắt để tránh tấm bảng nê-ông nhiều màu rực rỡ chiếu thẳng vào mặt.

Buổi tối buông xuống một cách nhẹ nhàng, cũng nhẹ nhàng như những cái áo may bằng hàng mỏng tanh, dán sát da thịt mà bầy chim sơn ca của tiệm Blue Sky — Trời Xanh — phờ trương trên con đường đất đỏ lồi lõm phía sau Chợ Mới.

Từ sáng đến chiều, Văn Bình không làm gì cả.

ngoài việc kéo một giấc ngủ li bì. Chàng ngủ no nề đề bù lại những đêm trắng ở Vọng các và đề sửa soạn cho tâm, thần được thoải mái trước khi bắt tay vào hoạt động hiềm nghèo.

Sau khi thức dậy, chàng vẫn nằm dài trên giường, mắt mở rộng nhìn lên trần nhà trong bóng tối nhà nhem đang xâm chiếm căn phòng khách sạn.

Chợt chàng nghe tiếng động ở ổ khóa. Chàng không thể nào làm được: ngoài cửa có người đứng rình. Hơi thở rồn rập của người lạ vẳng vào tai chàng.

Rồi tất cả im bặt.

Chàng vuôn vai ngồi dậy, vặn đèn và mặc quần áo. Chàng lựa một bộ sẫm, sơ-mi bỏ ngoài quần, và đôi giày đế mỏng. Theo thói quen, chàng không mang theo khí giới phòng thân.

Thắng bộ xong, chàng xuống dưới nhà.

Constellation là một trong các «đại» khách sạn ở Vạn Tượng. Tuy mang danh «đại» khách sạn, thật ra đó chỉ là một tòa nhà lầu, như hàng vạn nhà lầu vô danh khác ở Sài Gòn. Tầng dưới dùng làm phòng ăn, khách trọ ở trên gác. Suốt ngày, các thông tin viên báo chí từ bốn phương tới, tùm năm, tùm ba quanh những ly cà phê đá, trao đổi và bình luận với nhau về tin tức giờ chót.

Văn Bình kêu huyết-ky.

Uống rượu mạnh không phải là thói quen của nhà báo — khách trọ chiếm đa số tại Constellation — nên cô gái giữ két cò vẽ ngạc nhiên. Văn Bình ngàng đầu, cười mỉm với thiếu nữ, rồi giả vờ nghiêm nghị rút tờ báo cũ mềm trên bàn, giờ qua loa mấy trang đầu để xem hình.

Rồi chàng nâng ly rượu lên miệng nốc một hơi hết sạch. Chàng định vậy bồi, bảo bung thêm ly thứ hai, thứ ba, thứ tư, nhưng sức nhớ ra vai trò thông tin viên báo Buổi Trưa của mình nên đành liếm mép chịu khát.

Bất thần, chàng nhìn ra đường.

Xăm lờ chạy riu rít từng đoàn. Hẽ trên xe có đàn bà xinh xắn là Văn Bình tùm tùm cười, như đã quen biết từ lâu. Mặc dầu trời bắt đầu tối chàng vẫn nhìn thấy nhiều người cười lại với chàng.

Đột nhiên, chàng đứng dậy.

Mấy phút sau, chàng lên tới phòng. Điện trong phòng vẫn sáng. Liếc qua đồ vật trong va-li, chàng gạt gù ra vẻ khoan khoái. Hồi nãy, trước khi xuống nhà, chàng đã đặt dấu trong hành lý. Trên mỗi món đồ, chàng đều để một mẩu tóc li ti. Bây giờ, những mẩu tóc này đã mất.

Sự kiện ấy có nghĩa là trong thời gian 10 phút vắng mặt, có kẻ đã vào lục lọi trong phòng chàng. Nghĩa là chàng đã bị đối phương đề ý. Đối phương là ai, chàng chưa thể biết. Tuy nhiên, chàng đã có cơ hội thử lại đáp số của bài toán.

Chàng chốt lưòi, đóng cửa phòng. Một lát sau chàng tới tiệm Trời Xanh, sau Chợ Mới.

Mỗi lần quay lại thủ đô Lào quốc, chàng đều cảm thấy một cái gì khác lạ như dậy trong lòng. Trên thế giới có lẽ chưa nơi nào mà ý chí hòa bình lại rõ rệt và sâu sắc bằng nước Lào. Trong khi đại bác nổ rền ở Cảnh đồng Chum thì thành phố Vạn Tượng lại tiếp tục thức thâu đêm với

kịch động nhạc, với những sàn khiêu vũ bóng loáng, với những cô ả uốn eo, chỉ chờ vậy tay là dính lấy như kẹo cao su.

Văn Bình dang háng một tiếng.

Như đàn ong vỡ tổ, bọn gai người Thái trong tiệm Trời Xanh chạy vụt ra, bầu kín lấy chàng. Họ tiu tít mời chàng bằng tiếng Lào. Văn Bình phải khéo gỡ mới khỏi rách áo.

Trời Xanh là một sào huyệt giải trí độc đáo ở Vạn Tượng. Đó là một ngôi nhà bằng tre và gỗ, kiến trúc cân đối và bay bướm. Nếu bên cạnh không có cái ao đầy nước đen ngòm và hôi nồng nặc thì căn nhà còn đẹp hơn nhiều.

Qua cái sân nhỏ, khách bước vào một gian phòng lớn, đèn sáng âm u, tương phản với ánh đèn-ông chói mắt ngoài cửa. Giữa phòng là sân nhảy bằng gỗ vẹt ni.

Ban nhạc phục sức theo kiểu cao bồi tếch xát ngồi khuất phía trong, chuyên dạo những bản giạt gân. Trai gái ôm nhau khiêu vũ, tha hồ biểu diễn cử chỉ lố lăng, xâm phạm thuần phong mỹ tục. Dường như xứ Lào không có lính kiểm tục, cũng như danh từ xâm phạm thuần phong mỹ tục.

Khiêu vũ xong, ai muốn giải sầu thì rủ nhau lên gác. Trên lầu có sẵn những căn phòng nhỏ xiu. Nếu mệt thì có dấm bóp do những bàn tay thiện nghệ từ bên Thái sang phụ trách. Dấm bóp xong thì tắm nước nóng. Tắm sạch sẽ rồi, khách cần gì sẽ được thỏa mãn tức khắc, theo một giá biểu tương đối rẻ hơn Sài Gòn.

Mới tối nên tiệm Trời Xanh còn vắng hoe, sàn

khiêu vũ chưa có khách. Mụ chủ da ngăm ngăm, béo ụt ụt, cái quần sọt nhung đen ngắn cũn cỡn phò trương bắp đùi phì nộn, dou đả mời Văn Bình bằng tiếng Anh rất sõi :

— Chào anh. Lâu lắm không gặp anh nhớ phát gầy người đi.

Có lẽ mụ gầy đi thật bằng chứng là cái áo len mỏng trên người mụ rộng thùng thình. Gầy đi mà còn cân nặng gần một tạ, nếu mụ ở vào thời kỳ sung sức không biết còn cân nặng đến bao nhiêu nữa.

Văn Bình định véo cho thiếu phụ một cái vào mũi thật đau để lần sau đừng thân mật láo lếu nữa, nhưng vội bỏ ý muốn. Đây là lần đầu chàng leo hành đến tiệm Trời Xanh và là lần đầu chạm trán mụ chủ không lồ.

Chàng đề môi :

— Ủ, cũng lâu rồi nhỉ ? Tôi cũng nhớ bà chị và các em đến chết đi được.

Một cô ả non choẹt, chỉ 14, 15 tuổi là cùng — níu cánh tay chàng liến thoắng một tràng tiếng Thái. Một cô ả khác — mà bộ xiêm y phá kỷ lục về kêu gọi — giữ riết cánh tay kia của chàng.

Mụ chủ cười toe toét .

— Anh lên lầu nhé ?

Văn Bình gật đầu .

— Ủ.

— Anh chọn em nào ?

— Không.

— Ô kia, nếu không thì các em sẽ làm quất cho anh.

— Cũng không. Tôi chỉ xin bà chị một mâm đèn.

— Mâm đèn hả ? Tưởng gì.. Mời anh lên.

Lên khỏi cầu thang gỗ, Văn Bình được dẫn vào một căn phòng nhỏ trống trơn, trừ tấm nệm mút trên nền nhà. Mâm đèn ả phiện tươm tất và một cô gái trẻ măng, thân thể gầy gò đã chờ sẵn. Nàng lẳng xăng sửa soạn đồ nghề, song Văn Bình dúi vào tay nàng tờ bạc 200 và ra lệnh :

— Em đề mặc tôi.

Tấm ri m cửa màu đỏ bạc phếch, ám khói dầu lạc và bồ hóng được kéo lại. Cô gái vén áo ngoan ngoãn bước ra.

Nằm một mình trong căn phòng hẹp, Văn Bình ngửa cổ nhìn lên trần nhà bằng bìa cứng isôren. Tâm thần lảng lảng như người nghiện ả phiện thật thụ. Chàng có thể hút một hơi 5, 7 chục điếu. Chàng biết tìm thuốc, nạo sái khéo léo như đệ tử trung thành của ả Phù dung. Trong quá khứ, chàng đã gối đầu nhiều lần trên bắp vế mồm mĩm, bên đèn dầu lạc suốt đêm, kéo thuốc liên miên.

Song chàng không hề nghiện.

Trái lại, chàng ghét thuốc phiện ghê gớm. Là điệp viên lọc lõi, chàng phải am tường mọi thứ vui, chỉ có thể thôi. Hơn nữa, đã có lần chàng hợp tác với Quốc tế Cảnh sát (1) trong chiến dịch bài trừ ma túy nên chàng biết hết.

(1) Cơ quan Interpol. Năm 1964, Interpol gồm đại diện của trên 80 quốc gia.

Chàng đã tới những khu trồng nha phiến ở Nam tư, Bảo gia lợi, Hy lập, Thổ, Ai cập, A Phú hãn, Ba tư, Ấn độ, Trung hoa, Mông cổ, Tây Tạng, Bắc việt và Lào quốc. Chàng đã khám phá những sào huyết nấu nha phiến và bán nha phiến giả, trộn với cam thảo, mận, chè, bột gạo, nhựa cây và lòng trắng trứng gà.

Tại Ấn, chàng đã thường thức kẹo thuốc phiện (1). Tại Ba tư, trong những cuộc truy hoan, người đẹp đã mời chàng ăn mút á phiện tằm mật (2).

Lào là quê hương của nha phiến. Người Lào hút thuốc phiện cũng như người Tây phương hút thuốc lá. Cho nên Văn Bình cần mượn khung cảnh cổ hữu của mâm đèn để hoạt động.

Văn Bình đến tiệm thanh lâu Trời Xanh với mục đích gặp kỹ giả Sulô.

Hắn đề địa chỉ cho chàng ở khu Đồng Pha lan. Song chàng muốn gặp hắn tại đây. Vì hắn là cái đồng hồ tốt: chiều nào hắn cũng tạt vào Trời Xanh, đấm bóp, tắm rửa và kéo 30 điếu thuốc phiện trước khi tới lữ quán Constellation uống rượu knai vị.

Mùi thuốc cháy trên lửa thơm ngào ngào. Chàng nghe rõ tiếng ro ro ở phòng bên.

(1) Loại kẹo đặc biệt này được gọi là *amalpani* hoặc *ousambo*. Lại còn được chế thành mút: mút *meconium*.

(2) Mút nha phiến ở Ba tư mang tên là *baehr*.

Trong nha phiến còn có 15 chất khác, nổi tiếng nhất là hắt một phen, *têba-in*, *papavérin*, *nát-xê-in*, *nát-cô-tin*. Người a dùng nha phiến chế chè một-phen, và bạch phi n (*cô-ca-in*, *hê-ô-in*). Một-phen hợp với *anhydride acétique* thành *diacétyimor-phine*, gọi nôm na là *hê-rô-in*, « anh gặp 3 lần một-phen.

Nhanh như cắt, chàng vén màn cửa, quan sát bên ngoài. Dưới nhà, giàn nhạc bắt đầu hòa tấu. Quang cảnh ồn ào này rất thuận lợi cho chàng.

Chàng cất tiếng gọi:

— Sulô ?

Sulô đang nường thuốc phiện ở phòng bên. Hắn nhồm dậy, đáp:

— Tôi đây.

Thấy Văn Bình, hắn khựng người một giây đồng hồ. Hắn không ngờ gặp chàng trong tiệm hút.

Văn Bình hỏi, giọng nghiêm trọng:

— Nói chuyện được không?

Sulô gạt đầu:

— Được. Tôi đình ninh đêm nay anh đến Đồng Pha lan.

— Tình hình ra sao?

— Tôi đã cho người tới bệnh viện. Hoài Thanh đã được đưa về sứ quán sau khi băng bó. Hắn chỉ bị thương nhẹ, hai ba ngày là hoàn toàn bình phục.

— Còn nàng Boun? Xác đang quản ở đâu?

— Nàng chưa chết. Nàng chưa chết, anh ạ.

— Chính anh đoán chắc là nàng đã thiệt mạng. Bây giờ anh lại nói là còn sống.

— Xin anh thể tình cho. Tôi không trực tiếp lấy tin tức, mà phải tùy thuộc vào một số mật báo viên. Thoạt đầu, căn cứ vào phúc trình của y tá thường trực tại bệnh viện, mật báo viên của tôi cho biết là nàng Boun đã chết. Song nàng chỉ bị ngắt đi một lát mà thôi.

— Nghĩa là nàng bị trọng thương?

— Nàng bị một vết thương ở đầu nên có thể sẽ mất trí. Chân tay nàng còn nguyên vẹn... theo lời bác sĩ điều trị, chỉ độ một tuần là nàng lành lặn.

— Nhưng còn vết thương ở đâu?

— Mai hoặc một bác sĩ mới biết được.

— Vậy thì may mắn cho chúng mình. Hoài Thanh và nàng Boun còn sống, chúng mình có hy vọng thực hiện kế hoạch đã định. Theo anh, chúng mình có nhiên hy vọng thành công không?

— Nhiều. Song... cũng còn tùy. Tôi đang bám sát tình hình. Có gì tôi sẽ báo cáo sau. Bây giờ anh về đi.

— Anh sợ ư?

— Vâng. Nhân viên Phản gián đến tiệm hút này rất đông. Họ thấy tôi la cà với anh thì nguy.

— Anh quên rằng tôi là thông tin viên báo Buổi Trưa và anh là ký giả báo Xieng Mahaxon.

— Phản gián Lào không ngu như anh tưởng đâu. Thôi, chào anh. Tôi cần hút no nê trước khi bắt tay vào việc.

Văn Bình nhún vai bước xuống cầu thang.

Mụ chủ cười toe toét khi thấy chàng. Dáng điệu thản nhiên, chàng xia xuống bàn, trước hàng chục cặp mắt sừng sốt, 10 tờ bạc năm trăm.

Vào xóm yên hoa, chi tiền vạn một buổi đối với Văn Bình là chuyện thường. Mụ chủ đã gặp nhiều khách chơi vung giấy bạc ra để mua 15 phút bên cạnh người đẹp. Song đây là lần đầu mụ thấy một ngoại kiều trả năm ngàn kíp mà không hút điếu á phiện nào.

Văn Bình không tiêu tiền của Sở vô ích. Tuy ném tiền qua cửa sổ, chàng vẫn biết tận tiện mỗi khi cần thiết. Sở dĩ chàng hoang phí một cách khờ khạo vì có mục đích riêng: đối phương đã quan tâm đến chàng, chàng cố tình cho họ biết tung tích.

Chàng nghiêng đầu chào mụ chủ và đám vũ nữ thõa thẹn rồi trèo lên xẩm lờ, ra lệnh về khách sạn Constellation.

Cô gái ngồi kết đơn đã chào chàng bằng nụ cười mời mọc. Chàng chào lại, rồi đưa ngón tay lên môi hôn gửi cô dầm lai đang uống rượu một mình dưới ngọn đèn hồng leo lét. Vạn tượng tắt điện ban đêm là thường nên Văn Bình không ngạc nhiên khi thấy đường phố tối om và lũ quán phải đốt đèn cây.

Một anh bồi gặp chàng ngoài hành lang vội gọi:

— Thưa ông, có thư.

Hắn đưa cho Văn Bình một cái phong bì màu trắng rồi nói:

— Thưa, trước khi ông về 5 phút có người mang thư này lại, dặn đưa tận tay cho ông.

— Người ấy có nói gì nữa không?

— Thưa không. À, người ấy chỉ nói rằng thư này rất cần, bất cứ khi nào ông về cũng phải gõ cửa đưa vào. May mà tôi gặp ông ở đây.

Văn Bình thấp nền trong phòng. Lật phong bì ra, chàng đọc được hàng chữ viết tháu:

«Kính gửi ông Hoàng Lương.

Thông tin viên báo Buổi Trưa.

Khách sạn Constellation

Thư gấp.

Bên trong là mảnh giấy nhỏ, đề như sau:

«Anh của em.

«Có người bạn về Vạn Tượng, em vội viết cho anh. Trưa mai em đáp chuyến phi cơ Thái thường lệ rời Vọng các,

«Anh nhớ ra đón em tại Wattay.

«Đừng quên, em giận đấy.

«Hôn anh

Simon.»

Văn Bình thốt lên tiếng «rời ơi» rồi vo tròn mảnh giấy, ném vào gầm giường.

Nghe tiếng xăng đan ngoài hành lang, chàng mở cửa, một anh bồi bưng khay nước giải khát từ cầu thang nặng nề đi lên. Chàng ngoắt tay ra lệnh:
— Một chai Vát.

Anh bồi đứng lại, vẻ mặt ngờ ngác:

— Thưa, ông dùng cam vắt? Không giấu gì ông, cam tươi Sài Gòn chưa lên kịp. Khổ quá, ông ạ, nước Lào chẳng sản xuất được gì, thậm chí trứng gà cũng mua ở Sài Gòn.

Văn Bình phì cười:

— Không, tôi không dùng cam vắt, mà là Vát, huyết-ky hiệu Vát 69. Cả chai, chứ không phải một ly. Và nhớ mang luôn cho xô đá vụn.

Người bồi lẳng tai đi rồi, Văn Bình bâng khuâng giáy lâu trước cửa sổ. Nghĩ đến hơi rượu ấm áp, chàng khoan khoái hẳn lên. Từ chiều đến giờ, chàng mới phụng sự thần khẩu được mấy ly huyết ky nhạt phèo.

Đêm nay, chàng phải uống cạn cả chai. Và sau đó là đánh một giấc ngủ càn khôn. Chàng cần ngủ thật nhiều, vì có linh tinh là từ đêm mai chàng sẽ có ít thời giờ rồi rãi dề nằm dài trên tấm nệm mềm êm ái.

IV

Bức điện cuối cùng

★

Thiên Hồng buộc chặt vào cổ sợi giây của cái mũ che mưa bằng vải dù màu vàng. Những hạt mưa lành lạnh tạt vào nàng. Nàng rung mình, rồi rảo bước trên vỉa hè vắng tanh.

Tuy trời mới nhá nhem, đường Quan Thánh đã quạnh hiu như đã quá nửa đêm. Viên chức, công nhân đi làm về, rạp mình trên ghi-đông xe đạp, dáng điệu hốt hoảng như bị ma đuổi. Thỉnh thoảng, một chiếc xe hơi sủa đen dài ngoẵng vụt qua, bắn nước tung toé lên người Thiên Hồng.

Nàng thở dài rẽ xuống chợ Đồng xuân,

Từ lâu rồi, chiều nào cũng như chiều nào, nàng ở Sở ra về, nét mặt tư lự. Nàng chỉ là viên chức tầm thường của bộ Ngoại giao nên không được cái vinh dự xe hơi đi đón, về rước. Song nàng không hề ghen tị hoặc thêm buồn vì nàng biết không bao giờ được sống lại những giờ phút thoải mái như mấy năm trước, khi cha nàng còn sống, và nàng còn là cô gái thơ ngây, tung tăng rượt theo những con bướm trắng trong vườn Bách Thảo, và đuổi bắt dã tràng trên bãi Phúc xá lều nhồn dất phù sa đỏ quạch của sông Hồng.

Thời thế đã đổi khác.

Giờ đây, trên đời nàng chỉ còn mẹ và đứa em trai nhỏ mà nàng yêu thương tha thiết.

Vượt qua những ngọn đèn vàng ếch trước chợ Đồng xuân, Thiên Hồng tiến sâu vào cái ngõ tối đen. Gia đình nàng ở căn nhà nhỏ cuối ngõ.

Trước ngôi nhà cũ, đã lâu chưa người mới với mới, đứng sừng sững một cây bàng lớn, cành lá xum xuê. Mỗi buổi sáng ra sân quét lá, Thiên Hồng có cảm giác như mỗi chiếc lá vàng rơi là một phần hạnh phúc của gia đình nàng bay đi và không bao giờ trở lại nữa.

Nàng suýt reo lên khi thấy cửa mở, và mẹ nàng cất tiếng gọi. Nàng ôm chầm lấy mẹ. Không thấy em, nàng hỏi:

— Dương đâu hả mẹ?

Bà cụ lắc đầu:

— Mẹ không biết nữa. Lệ thường vào giờ này nó đã về rồi.

Một hơi lạnh len vào tim Thiên Hồng. Dương là một thiếu niên 17 tuổi cái tuổi dễ bốc đồng vì những chuyện không đâu. Thành phố Hà nội đang sống trong bầu không khí lo sợ, nàng luôn luôn dặn dò em đừng dính lu vào những hoạt động chống đối ngấm ngấm và công khai trong các trường học. Nàng tin rằng Dương có đủ trí khôn để không làm gia đình bị liên lụy.

Đặt cái giỏ mây xuống bàn, Thiên Hồng nói:

— Phiếu tiếp tế đã phát rồi, mẹ ạ. Con vừa mua cho mẹ một cân đường cat va hai hộp sữa.

Nhớ lại thuở đường sữa được bày ngồn ngang trong tiệm, muốn mua hàng cam không một lúc cũng có, và so sánh với chế độ khẩu phần, ba tháng mới mua được ki đường, hộp sữa, bà mẹ thờ dài.

Thờ dài đã thành thói quen cố hữu của người dân bần sáu phố phường Hà nội. Thờ dài xong, bà quay mặt vào tường.

Thiên Hồng không dám nhìn theo vì biết mẹ già vờ ngoảnh đi để hai giọt nước mắt được tự do rơi xuống gò má rần reo. Cũng như mẹ, Thiên Hồng thường lấy nước mắt làm khuấy mỗi khi tiếc nuối quá khứ và âu lo cho tương lai.

Nhiều đêm, trong lúc mưa reo tí tách trên máng kẽm, và gió lốc vù vù vào cây bàng ngoài cửa, hai mẹ con ôm nhau khóc thút thít, khóc rồi ngủ thiếp luôn đến sáng.

Rong làm mặt vui vẻ, Thiên Hồng bảo mẹ:

— Có đường và sữa mà mẹ không vui ư?

Bà mẹ đưa tay lên mắt:

— Dĩ nhiên là vui vì từ hai tháng nay mẹ chưa được ăn chất ngọt. Song mẹ lại nhớ tới thằng Dương. Mẹ lo cho nó quá.

Thiên Hồng lặng lẽ ngồi xuống ghế.

Đối diện bộ bàn ghế bằng gỗ trắc đã lên nước bóng loáng, di sản của những ngày sung túc, là tấm gương lớn. Cha nàng đặt mua tận bên Pháp với giá đắt kinh khủng. Hồi ấy, nàng mới 14 tuổi. Nghe mẹ nàng kỳ kèo, cha nàng mỉm cười:

— Ô, mình chỉ nghĩ đến giá tiền mà quên mất điều quan trọng nhất. Con Thiên Hồng cần gương thật tốt để trang điểm. Trong khu Hàng Khoai này,

nó là đũa có nhan sắc nhất. Nếu có cuộc thi sắc đẹp ở Nhà Hát Lớn, tôi đoán chắc nó sẽ ăn đứt bạn bè cùng lứa.

Liên tưởng tới lời phê bình của phụ thân, bất giác Thiên Hồng nhìn vào gương.

Đúng như cha nàng nhận xét, nàng đã được hóa công phú cho một sắc đẹp vượt xa điểm trung bình. Thời còn đi học, nàng đã nổi tiếng mặn mà. Lớn lên, nàng đẹp dọi lên.

Tuy không có sơn phấn đất tiền, Thiên Hồng lại có những nét quyến rũ mà mỹ phẩm tỏ ra không cần thiết. Dọc đường, nhiều người đàn ông đã chôn chân để nhìn gương mặt trái soan, cái mũi thẳng, đôi mắt đen láy, hàm răng đều đặn, và tấm thân này nở như trái dâu chín đỏ của nàng.

Không biểu sao nàng gặp Hoài Thanh, nhân viên cao cấp bộ Ngoại giao. Nàng có cảm tình với hắn vì nàng chỉ là thư ký tầm thường, cần được cấp trên nâng đỡ. Cảm tình này đã xuất hiện lần đầu tại Phủ Lý, nàng chạm trán Hoài Thanh trong trường hợp đặc biệt. Hắn sun soe bên nàng, sẵn sàng chiều chuộng những đòi hỏi quá đáng của nàng.

Nàng nhận thấy Hoài Thanh dễ thương. Song nàng không yêu hắn. Lòng nàng đã trao gửi toàn vẹn cho Bùi Minh.

Minh là hoa tiêu còn trẻ. Tuy theo quốc tịch Lào, chàng nói tiếng Việt như người Việt, vì cha chàng là người Việt. Chàng được chính phủ liên hiệp gửi qua Hà nội, biệt phái trong phái bộ thương mại. Một trong các nhiệm vụ của Bùi Minh là hướng

dẫn các chuyến máy bay chở đồ tiếp liệu từ Bắc Việt qua Khang Khay và Vạn tượng.

Chàng yêu nàng bằng mỗi tấc đoan chính tuy không kém phần đắm thắm. Nhưng hai người chưa dám cho dư luận biết. Vì chàng sợ bị gọi về, còn nàng thì dĩ nhiên bị đưa ra phê bình và khiển trách.

Song hai người đã quyết định bằng trở ngại, Chàng sẽ cưới nàng làm vợ, nàng sẽ gia nhập quốc tịch Lào. Hiện nay, chàng và nàng đành tiếp tục hẹn hò vụng trộm.

— Này con ?

Nghe mẹ gọi giắt, Thiên Hồng bàng hoàng. Bà mẹ nói tiếp, giọng run run :

— Con nghe gì không ? Mẹ vừa nghe tiếng xe hơi, phải tiếng xe hơi...

« Tiếng xe hơi », ba chữ này dội vào tim làm Thiên Hồng đau nhói như bị châm kim. Cái ngõ hẻm vắng vẻ này ít khi có hạn hạnh được xe hơi đến viếng. Hà nội ngày nay chỉ còn nằm chực chiếc xe hơi nhà là cùng. Trong thành phố, chỉ rất xe hơi chánh phủ. Chập tối, nửa đêm, gần sáng, hễ xe hơi rú máy ngoài cửa là có chuyện...

Tuần trước, một đêm mưa to gió lớn, xe hơi đậu xích ngoài ngõ, kèn rú inh ỏi, rồi mấy phút sau, cả một gia đình bị lôi lên xe, đi biệt. Thiên Hồng không biết họ bị bắt về tội gì. Sáng ra, hàng xóm gặp nhau đều ngậm tăm, cúi đầu xuống đất, không dám hé môi.

Rrrrr... Rrrrr...

Đúng là tiếng xe hơi.

Có tiếng giầy lồm bồm ngoài ngõ. Đầu hẻm có một vũng bùn lớn, si đi qua sợ lấm quần áo đều né tránh. Ngoại trừ nhân viên Công an...

Tiếng giầy nặng nề dừng lại trước nhà.

Thiên Hồng tái mặt nhìn mẹ. Nàng thấy mẹ làm râm cầu kính. Trong bầu không khí chết lặng, nàng nghe rõ tiếng tim đập trong lồng ngực mỏng dính của mẹ nàng. Tội nghiệp, nếu cứ tiếp tục bị khủng hoảng tinh thần, thì chẳng bao lâu nữa mẹ nàng sẽ chết vì bệnh đau tim.

Cánh cửa ọp ẹp bị đẩy tung.

Một trận gió ùa vào nhà, thổi bay tờ báo trải trên bàn, thay cho khăn ăn.

Thiên Hồng xô ghế đứng dậy.

Người bước vào tùm hum trong áo tơi mưa màu đen — một màu đen gớm ghiếc như từ âm phủ chui lên — tay rút gọn trong túi, án ngữ chèn ềnh ở ngưỡng cửa, miệng gay gắt:

— Cô là Thiên Hồng. Chu thị Thiên Hồng?

Cổ họng Thiên Hồng khô hẳn lại, tưởng như từ một tuần nay nàng vừa uống nước. Gắng mãi, nàng mới đáp được:

— Vâng, tôi là Chu thị Thiên Hồng.

Người lạ quay sang người mẹ:

— Còn bà, bà là mẹ của Chu đình Dương?

Thiên Hồng lạnh xương sống. Nàng biết rồi. Công an đến nhà nàng vì thằng Dương.

Nàng hỏi người công an:

— Thưa ông, em Dương tôi có chuyện gì?

Gã công an tròn mắt, giọng gắt gỏng:

— Không biết. Nếu biết, tôi cũng không nói. Tôi chỉ có hồn phận tôi đây mời bà với cô về Nha.

Thiên Hồng hỏi gặng:

— Thưa về Nha làm gì?

Gã công an khoát tay:

— Tôi không biết.

Thiên Hồng vẫn nằng nặc:

— Chúng tôi là công dân lương thiện. Lẽ nào các ông lại bắt?

Gã cô, g an lừ mắt:

— Cô đừng làm mất thời giờ tôi nữa. Thời giờ của tôi cũng là thời giờ của nhân dân, và như cô biết, rất quý báu. Tôi đang còn nhiều việc khác phải làm. Yêu cầu bà và cô đi ngay đừng bắt tôi..

Thiên Hồng rưng rưng nước mắt nhìn mẹ. Mẹ nàng cắn chặt lấy môi để khỏi òa khóc một cách thảm thiết. Bà đã đau khổ tới mức độ mà sự im lặng được dùng để thay cho tiếng khóc bi thương.

Một công an viên khác tiến thẳng vào nhà, đôi ủng lấm bùn bết làm bần nền gạch mà Thiên Hồng lau chùi kỹ lưỡng. Tiếng còng sắt kêu lách tách. Hơi lạnh của đôi công sáng loáng làm Thiên Hồng rợn tóc gáy.

Mẹ nàng chờ nàng về ăn cơm tối. Bữa cơm rất đạm bạc gồm đĩa rau muống luộc, và bia đậu rán chấm tương, song được ăn bên nhau dưới ngọn đèn 15 nến, và chuyện trò thân mật đã là hạnh phúc tốt bậc rồi. Thiên Hồng không dám ước vọng cao xa hơn nữa.

Nhưng người ta không cho gia đình nàng được đoàn tụ quanh mâm cơm. Nồi cơm đặt trên bếp củi

quen thuộc sẽ không được bàn tay êm ái của mẹ nàng nhắc xuống nữa, và đêm nay đàn chuột đói sẽ có dịp đánh chén một bữa no nê.

Thiên Hồng còn dùng dăng thì tiếng quát nổi lên:

— Đi cho rồi, còn chờ gì nữa?

Mẹ nàng bị xô chúi xuống. Nếu không chạm tường, nàng đã ngã ngoài ra đất. Thiên Hồng định phản đối thì bị lời sênh sếch ra cửa.

Ngoài ngõ, trời tối om như hũ nút.

Mưa rơi tầm tã. Tiếng gió rít qua cây bàng, tạo ra một âm thanh rùng rợn, giống như tiếng hú hồn mà ngoài nghĩa trang. Bà mẹ thường kể cho nàng nghe rằng bãi đất trống gần Hàng Khoai là nơi chôn người chết xưa kia. Đêm Hà nội thất thủ, hàng trăm xác nạn nhân được vùi lấp vội vàng trước khi bộ đội rút qua Gia Lâm, lên Bắc Việt. Từ đó, mỗi đêm tối trời, oan hồn thường hiện lên, Lửa lẩn tiếng than van vào trận gió từ sông Hồng thổi lại.

Chiếc xe công an tròn lăn như con bọ hung rú lên.

Hai bên hẻm, láng giềng đã đóng cửa kín mít và tắt hết đèn. Sau chấn song, Thiên Hồng đoán biết mọi người đang nín hơi thở nhìn trộm ra ngoi.

Trước kia, nàng đã nhìn trộm như vậy nhiều lần. Nàng đã xót xa cho số phận của những đồng bào bất hạnh bị bắt về Công an Hàng Cỏ. Giờ đây đến lượt nàng và gia đình nàng.

Ngồi bên, thu hình trong góc, mẹ nàng buột ra tiếng nấc đau đớn.

10 phút sau, tài xế lái vào tòa biệt thự rộng

bát ngát gần nhà ga. Lần đầu Thiên Hồng nắm mùi công an Hàng Cỏ song nàng tưởng như đã bị giam ở đó nhiều lần rồi.

Một số bạn thân thuật lại nhiều vụ tra tấn rùng rợn đến nỗi mỗi khi nhớ tới nàng lại ghê rãng như cần đồ chua. Những phòng giam nhỏ xiêu đều sơn màu đen để lâu bần vì vết máu của phạm nhân, cửa sắt rặng nề nghiêng trên bản lề nghe như tiếng máy chém bị hoen rỉ, những đêm ngày dài vô tận không thể phân biệt tối hay sáng, tất cả những cái mà nàng ghê sợ, nàng sắp phải chịu đựng, và chịu đựng không biết bao giờ mới thoát ra được.

Xe hơi đậu lại.

Một công an viên bắt Thiên Hồng xuống xe.

Luống cuống, nàng trượt chân trên sỏi, khiến cả bọn cười rộ một cách thích thú. Đá sỏi nhọn hoắt đâm vào gan bàn chân làm nàng sực nhớ không đi giép.

Thiên Hồng và mẹ nàng được dẫn vào một hành lang, điện tối mù. Đầu hành lang có người bông súng gác, nét mặt lầm lì, ngón tay luôn luôn đặt lên cò.

Cửa sà lim mở ra kèn kẹt.

Hai người đàn bà bị xô vào. Mùi tanh tanh xông lên, Thiên Hồng muốn lộn mửa. Thiên Hồng chạm bàn tay xuống nền gạch ướt át. Thì ra vũng nước lầy lụa, tanh tưởi này không phải nước mưa mà là máu.

Từ này đến giờ, mẹ nàng chỉ tỉ tê khóc một mình. Nghe mẹ khóc, Thiên Hồng cảm như một mũi dùi nhọn hoắt chọc vào ngực nàng. Nàng